

LÓDÍTÓ HÓDÍTÓ

Szerelmi csata 3 felvonásban

Írta: Koch János

Megesett: a 3. évezred kezdetén

Szereplők:

Amanda, szépasszony *(de nagyon okos is)*

Amália, Amanda barátnője *(de szereti is)*

Anikó, Amália leánya *(de tündérrel álmodik)*

Aladár, Amália fia, Amanda... *(de ez még titok)*

Melinda, hajadon, Aladár... *(de ez is titok)*

Asszony és fiúja szerelmi csatában,
Cseleznek, tört vetnek, amúgy bolondjában.
A fiú lázító, az asszony kábító;
Kiderül végül is, melyik a csábító?

1. Felvonás

(Szépen, ízlésesen berendezett nappali szoba, hátul és oldalt ajtóval, alacsony asztalka, kerekvet, néhány fotel, tévé készülék stb. Amikor a függöny felmegy, a szin üres, a telefon elkezd csengetni.)

Amanda: *(Balról belép, felveszi a telefont.)* Tessék. (...) Igen, én. Szia, édesem, hogy vagy? (...) Jöjjön csak a fiúcska, szívesen látom. (...) Igen? Hiszen akkor hamarosan itt is lesz. Hány éves is ökelme? (...) Igen. (...) Jójó. (...) *(Meghökken, majd elmosolyodik.)* Dehát ez képtelenség. (...) Na, ezt sürgősen ki kell vernie a fejéből. (...) Gondoltam, hogy egyetértesz. (...) Jó, beszélek a fejével és majd helyre teszem. (...) Persze, rendben, szia drágám. *(Befejezi a beszélgetést. Megszólal a falra akasztott kaputelefon jelzője, leemeli a kagylót, beleszól.)* Ki az? (...) Ja, te vagy az Aladár? (...) Rögtön nyitom a kaput. *(Megteszi, kimegy az előszobába, ajtót nyit, kisvártatva megérkezik Aladár, aki elbűvölten, szótlantul bámulja Amandát.)*

Amanda: Szia, Aladár. *(Kezet nyújt.)*

Aladár: *(Már összeszedte magát.)* Asszonyom! *(Belép az előszobába, mélyen meghajol, közben megfogja Amanda kezét és megcsókolja.)*

Amanda: *(Meglepődik az üdvözlés formáján és a kézcsókon is, de gyorsan túlteszi magát rajta. Becsukja az előszoba ajtót.)* Gyere beljebb. *(Mutatja az irányt, előreengedné a fiút.)*

Aladár: Csak ön után, asszonyom.

Amanda: *(Bemegy a szobába, Aladár követi.)* Hát hogy vagy, Ali?

Aladár: Kitűnően, asszonyom; és hogy szolgál az ön egészsége, asszonyom?

Amanda: *(Enyhe gúnnyal utánozza Aladár szóhasználatát.)* Kitűnően, uram.

Aladár: Ennek nagyon örülök, asszonyom.

Amanda: Asszonyom, asszonyom; ugyan már Ali, ne légy ennyire szertartásos.

Aladár: Dehát akkor hogyan szólítsam, asszonyom?

Amanda: Na igen, hogyan is? *(Rövid töprengés után.)* Tudod mit: szólíts Mandi néninek.

Aladár: Rendben, Mandi néni. *(Vidáman mosolyog.)*

Amanda: Te Aladár, hogy megnőttél, már magasabb vagy nálam. Mikor is láttalak utoljára?

Aladár: Két héttel ezelőtt, azt megelőzően meg két éve. Különben hadd jegyezzem meg, már két héttel ezelőtt is pont ilyen magas voltam.

Amanda: Érdekes, akkor nem is tűnt fel.

Aladár: Talán azért, mert akkor édesanyámmal együtt voltam itt és ő is elég magas.

Amanda: Igen, az lehetséges; viszont két évvel ezelőtt még csak ekkora voltál. *(Mutatja a kezével.)*

Aladár: Igen, Mandi néni. *(Mosolyogva fészkelődik a zakójában.)*

Amanda: Azon kívül meg is erősödtél; alig férsz bele a kabátodba.

Aladár: Igen, Mandi néni.

Amanda: Dehát foglalj helyet, kérlek. *(Maga is leül.)*

Aladár: *(Leül.)* Köszönöm, Mandi néni. *(Szélesen mosolyog.)*

Amanda: Alikám, minek örülsz annyira?

Aladár: Természetesen annak, hogy láthatom, Mandi néni. *(Alig bírja a nevetését visszafojtani.)*

Amanda: *(Nem érti Aladár viselkedését.)* Köszönöm, igazán kedves vagy, hogy ezt mondod, én is örülök neked, de azért nem kell mindjárt... *(keresi a szót)* fetrengeni a nevetéstől. Na, áruld el végre, mi ez a viháncolás?

Aladár: *(Kirobban belőle a nevetés.)* Jaj ne, ezt ne tessék kérdezni *(hangsúlyozva)* Mandi néni.

Amanda: *(Együtt nevet Aladárral.)* Csak tudnám, én mit nevetek? *(Elkomolyodik.)* Na, idefigyelj Aladár, ez már kezd sértő lenni, ha nem mondod meg azonnal, min nevensz...

Aladár: De hiszen én saját magamon nevetek, Mandi néni!

Amanda: Saját magadon??? Ezt nem értem.

Aladár: Tetszik tudni, Mandi néni, én tulajdonképpen azért jöttem, hogy nagy komolyan Mandi néni segítségét kérjem egy interjú erejéig a doktori értekezésem megírásához, és erre az egész azzal kezdődik, hogy Mandi nénizem a Mandi nénit.

Amanda: Hogy mihez kérjél micsodát? *(Hüledezik.)*

Aladár: A doktori értekezésemhez interjút.

Amanda: A doktori értekezésedhez interjút! Mondd Ali, te ugratsz engem?

Aladár: Hogy is merészelném én ugratni Mandi nénit?

Amanda: De nekem mégis az az érzésem. Hány éves is vagy te, fiacskám?

Aladár: *(Halálos komoly lesz.)* Tizenöt, szolgálatára.

Amanda: Akkor mi a csudát fecsegsz itt nekem doktori értekezésről?

Aladár: Erre Hamlettel együtt felelek: „Több dolgok vannak földön és egen, mintsem bölcselmetek álmodni képes, ó Ho...” *(majdnem úgy fejezi be, hogy „ó, Horáció”, de azután megmásítja)* ...ó, Mandi néni.

Amanda: *(Elképedve.)* Igazán? Na és mi az, amit az én bölcselmem álmodni nem képes?

Aladár: Mandi néni drága, mielőtt megsértődne, sietek leszögezni, hogy én nem a Mandi néni intelligenciáját bíráltam, csupán csak az előítéleteket; mert az előítéletek akadályoznak meg bennünket abban, hogy bizonyos dolgokat a maguk valójában láthassunk.

Amanda: Miféle előítéletekről beszélsz?

Aladár: Jelen pillanatban történetesen arról, hogy egy tizenöt éves fiú adott esetben igenis írhat doktori értekezést és, hogy ez teljesen érhető legyen, egyet-mást elmondok magamról. Nem dicsekvésből, csupán tényként állapítom meg, hogy én úgynevezett csodagyerek vagyok: féléves koromban kezdtem el beszélni, kétéves koromban olvastam, írtam és számoltam. Négyévesen már két idegen nyelvet is beszéltem.

Amanda: *(Képedezik.)* Mindez igaz?

Aladár: Igen, és még több is.

Amanda: Hogyan nem tudtam én erről semmit? Hiszen édesanyádat, mióta is, igen, öt éve ismerem.

Aladár: Akkor ugye én tíz éves voltam, viszont hat éves koromban nagyon terhemre volt már a környezetem, tehát a rokonok, a szomszédok és egyéb ismerősök ámuldozása és főleg a kíváncsiszkodása, ezért megbeszéltem szüleimmel, hogy híreszteljék el: megálltam a fejlődésben, sőt vissza is fejlődtem.

Amanda: *(Nevet.)* Megbeszélted a szüleiddel? Hat évesen?

Aladár: Drága szüleim nagyon megértőek voltak: mindenben a kívánságom szerint jártak el.

Amanda: Mindenben a kívánságod szerint jártak el. *(Nevetésre álló szájjal.)* Bámulatos.

Aladár: Folytatom. Az általános iskolát és a gimnáziumot magánúton végeztem el, tízéves koromban kitüntetéssel érettségiztem.

Amanda: Igen; és most természetesen egyetemi polgár vagy?

Aladár: Már nem. Az első egyetemet, a közgazdaságit már el is végeztem, ahhoz persze miniszteri engedély kellett. Most hasznosítom a közgazdasági tudásomat, és édesapám halála óta nagy szükség is van a keresetemre.

Amanda: Dehát én úgy tudtam, hogy édesapád nagy vagyont hagyott hátra.

Aladár: Ó, nem, nem nagy vagyont hagyott ránk...

Amanda: Igazán?

Aladár: ...hanem óriásit! Azonban az úgynevezett jó barátok tévútra vittek bennünket és míg ők meggazdagodtak, mi teljesen tönkrementünk; és ami a legrosszabb az egészben: mindez teljesen törvényes úton ment végbe és így végül a gazemberek nem börtönben, hanem palotában kötötték ki: a miénkben.

Amanda: *(Megdöbben, majdnem sírva fakad.)* Rettenetes; és én hogyan nem tudtam erről mindez ideig?

Aladár: Édesanyám nagyon szégyelli a történeteket, nem panaszkodik és miután az életszínvonalunk lényegesen nem csökkent, kívülről nem igen lehet észrevenni.

Amanda: Dehát akkor miből éltetek meg?

Aladár: A tönkremenés természetesen nem egyszerre, hanem fokozatosan következett be. Mire befejeződött, én már kenyérkereső voltam.

Amanda: Bámulatos, és hogyan?

Aladár: Közgazdasági cikkeket írogatok, azonkívül alkalmilag adószakértőként működöm. Keresek annyit, hogy édesanyámat és Anikót is eltartsam, sőt utóbbit még iskoláztatom is.

Amanda: *(Elképedve, őszinte bámulattal.)* Kolosszális. Tehát te vagy a család-fenntartó?

Aladár: *(Kis büszkeséggel.)* A családfő is. Drága jó édesanyám most már mindent rám hagy, és boldog, hogy megszabadult a gondoktól.

Amanda: *(Más szemmel, tisztelettel néz Aladárra.)* Akkor te már felnőtt vagy.

Aladár: *(Felragyog a szeme.)* Drága Amanda, ezt akartam hallani.

Amanda: *(Természetesnek tartja a megszólítást.)* Hát ezért neveltél a nénizésen?

Aladár: Igen. Felnőtt vagyok, és most már jogilag is, mert azt talán mondanom se kell, hogy kérelmeztem a nagykorúsításomat. Kérelmemnek helyt adtak, ahogy azt a hivatalos nyelven kifejezték. Az erről szóló okmányt ma kaptam meg.

Amanda: Gratulálok.

Aladár: Köszönöm. Azonban a legfontosabbat még nem mondtam el. Jelenleg ugyanis az orvosi egyetemre járok, azaz tulajdonképpen már el is végeztem azt, most már a disszertációmát írom; és ehhez kérem a segítségét.

Amanda: Tehát te már orvos vagy?

Aladár: Igen, mert doktorrá avatásom már megtörtént és most, hogy jogilag is nagykorú lettem, orvosi praxist is jogom van folytatni.

Amanda: Mi a szakterületed?

Aladár: Nőgyógyászat.

Amanda: *(Döbbent szünet után.)* Tehát nem is egy, hanem két diplomád van, azonkívül megillet a doktori titulus; és én egyfolytában letegeztelek téged, azazhogy önt, doktor úr és...

Aladár: *(Nagyon ijedten.)* Jaj, nem, nem, kérem, kedves Amanda, nagyon kérem, ne szégyenítsen meg, tegezzen továbbra is, legyen szíves.

Amanda: Jó, de akkor az legyen kölcsönös.

Aladár: *(Feláll, mélyen meghajol.)* Köszönöm szépen, éppen én is ezt akartam kérni, megelőztél, kedves Amanda. Hadd pecsételjem meg ezt egy kézcsókkal. *(Szép mozdulattal ráhajol Amanda kezére és hosszan megcsókolja.)*

Amanda: Pecsételd. *(Kissé kacéran.)* Te Aladár, én ezt valahogy másképpen tudom. Várj, mindjárt töltök valami italt, és megisszuk a pertut. *(Feláll.)*

Aladár: Nagyon kedves vagy, de én nem iszom szeszesitalt.

Amanda: Nem iszol szeszesitalt? De mintha azt mondtad volna, hogy nagykorú vagy már.

Aladár: Ez igaz, azonban ez nálam elvi kérdés. Tudom, hogy vannak alkalmak, amikor szinte kötelező inni; és elnézésedet kell kérnem, de én megfogadtam magamnak apám halálos ágyánál, hogy soha nem fogok szeszt magamhoz venni.

Amanda: *(Mosolyog.)* Nem Alikám, nem kell elnézést kérned; nekem nagyon tetszik a fogadalmad és nincs szándékomban megszegetni veled.

Aladár: Köszönöm, Amanda. *(Némi habozás után.)* Azért a pusztit megkapom, ugye?

Amanda: *(Mosolyog.)* Hát már hogyan kapnád meg. *(Odalép Aladárhoz.)* Jobbról is egy puszi, balról is egy puszi. *(Jobbról-balról arcon csókolja.)*

Aladár: És középről is egy puszi. *(Szájon csókolja.)*

Amanda: *(Mosolyogva tűri, megsimogatja Aladár arcát.)* Te Ali, ez már műsoron kívüli szám!

Aladár: Bocsáss meg Amanda, kissé elragadott a hév. Túl közel voltál és én nem tudtam ellenállni.

Amanda: Persze, persze, értem én. *(Hirtelen.)* Mondd Aladár, te szerelmes vagy belém?

Aladár: *(A nyílt kérdésre megdöbben és el is pirul.)* Nincs értelme letagadni. Igen, igen, igen.

Amanda: Na de, Aladár; én tíz évvel idősebb vagyok nálad.

Aladár: Azt hiszed, én nem tudom? De mit számít az? Már öt éve szeretlek.

Amanda: Ne bolondozz, öt éve? Hiszen akkor még csak tízéves voltál.

Aladár: A születésem óta eltelt időt számítva talán igen, és ha testileg még nem is, de szellemi fejlettségemet illetően akkor én már körülbelül tizennyolc évesnek számítottam, te pedig akkor húszéves voltál és már egy éve házas.

Amanda: Igen.

Aladár: Részt vettem az esküvődön is, de akkor még túlságosan lefoglalt a tanulás, csak annyit állapítottam meg rólad, amikor a menyasszonyi ruhádban megláttalak: tündéri tünemény!

Amanda: *(Enyhe gúnnnyal.)* Igen megtisztelő.

Aladár: Az érettségi után elkezdtem foglalkozni a lányokkal, azazhogy csak szerettem volna; volt azonban egy nagy baj.

Amanda: Igen, micsoda?

Aladár: Kicsi voltam, már úgy értem, természetben; ezért azután azok a lányok, akik korban hozzám illettek volna, tehát a tizenhat-tizenennyolc évesek, rám se hederítettek, az ennél fiatalabbak között ugyan számíthattam volna némi sikerre, de azok meg engem nem érdekeltek.

Amanda: *(Kissé álnokul.)* Borzasztó.

Aladár: Habár lakott ugyanabban a házban, ahol mi, egy kislány, aki nagyon érdeklődött irántam, én is rokonszenveztem vele, kilenc-tíz éves lehetett, pajtások lettünk, azonban nemsokára elköltöztek onnan, így aztán a barátság megszakadt.

Amanda: Szomorú.

Aladár: Meglehetősen el is voltam keseredve; ám akkor jött a mindent elsöprő, elemi erejű szerelem.

Amanda: Igen, és ki volt az a szerencsés leányzó?

Aladár: Nem leány; asszony! *(Kis szünet.)* Te, Amanda.

Amanda: Ugyan már.

Aladár: Lánynak is ragyogó voltál, asszonyként meg kivirultál, valóságos csoda lettél, nem csoda, hogy elbűvöltél.

Amanda: Aladár, hiszen te udvarolsz, még hozzá - ha nem csal a fülem - akkor versben.

Aladár: Jelenleg, úgy gondolom, hogy harmincéves lehetek. *(Felugrik, ledobja a zakóját.)* Ide nézz. *(Villámgyorsan az ingét is lerángatja magáról; korához képest rendkívül izmos felsőtest válik láthatóvá.)* Ezek szerinted egy tizenöt éves fiú izmai?

Amanda: *(Odamegy Aladárhoz.)*

Aladár: *(Kiugratja felsőkarján a 'békát', amit Amanda két ujjal megérint.)*

Amanda: Csuda erős vagy... *(Magafeledten sétáltatja ujjait Aladár karján, öntudatlan vágyakozással nézi Aladár felsőtestét.)*

Aladár: Az elmúlt öt év alatt összesen háromszor vagy négyszer láttalak, és mégis, ez alatt az öt év alatt egyfolytában velem voltál, nappal és éjjel. Elkísértél minden utamra, szurkoltál nekem a vizsgáimon. Ha örültem, te is örültél és szomorkodtál, ha bánatos voltam.

Amanda: Csuda szépen udvarolsz, ilyet még nem is hallottam.

Aladár: Erről eddig nem szólhattam, mert csak kisfiúcska voltam. Ha emlékszel, két héttel ezelőtt is előfordultam itt nálad, már akkor legszívesebben a lábad elé borultam volna...

Amanda: Hogy felvegyed a leejtett zsebkendőmet? Csakhogy ez már régen kiment a divatból.

Aladár: ...akkor azonban édesanyám is jelen volt, meg különben is, hódítás helyett minden biztonnyal nagy kinevettetés lett volna a részem. *(Nagy erővel.)* De ma, amikor zsebemben van a hivatalos okmány arról, hogy férfinak számítok, ma eljöttem hozzád, drága Amanda, hogy lássalak, *(elbátortalanodik)* és... és...

Amanda: *(Bujkáló mosollyal.)* És, hogy szerelmet valljál. *(Tenyere Aladár karján felfelé vándorolva, eléri a vállát.)*

Aladár: Igen, mit tagadjam, azért is.

Amanda: Tehát?

Aladár: Szeretlek, Amanda. *(Amanda felé fordul, gyengéden a karjába veszi.)*

Amanda: *(Nem ellenkezik, fejét Aladár vállára hajtja, mosolyog.)*

Aladár: *(Szorosabban öleli magához Amandát.)*

Amanda: *(Felemeli a fejét, felkínálja az ajkát.)*

Aladár: *(Megcsókolja.)*

Amanda: *(Kis szünet után, kissé lihegve.)* Ali, te örült, néha levegőt is kell venni.

Aladár: Bocsáss meg, de nagyrészt te vagy az oka.

Amanda: Még hogy én???

Aladár: Merthogy ilyen elképesztően vonzó és szexis vagy.

Amanda: Ja, úgy. Rendben. *(Kibontakozik.)* Azonban, ha jól emlékszem, valami segítséget kértél tőlem az értekezésedhez.

Aladár: Valóban.

Amanda: Na és?

Aladár: Az értekezés kapcsolatban van a szerelemmel. Címe: „Meddőség és frigiditás.”

Amanda: Meddőség és frigiditás? Roppant érdekes téma. Azt gondolod talán, hogy a meddőség a frigiditás következménye?

Aladár: Fordítva inkább elképzelhető: a frigiditás a meddőség következménye. Valójában azonban ez sem igaz. Inkább csak sejtem, hogy van valami összefüggés a kettő között; a kutatásaim egyik célja éppen az, hogy ennek a sejtésnek határozott formát adjak.

Amanda: Folytasd.

Aladár: Kutatásaimat interjúkra alapozom, természetesen főleg asszonyokat kérdezek ki. A kérésem az lett volna, hogy légy te is az egyik interjú alanyom.

Amanda: Eddig hány asszonnyal csináltál interjút?

Aladár: Lássuk csak: hát volt ugye Nusika, az egy, aztán Klárika, az kettő, na és Matyi, meg még Sári is, az összesen négy.

Amanda: Te Aladár, ez a Sári, az a Sári...

Aladár: Az; és a többi is mind a barátnőd, Amanda.

Amanda: *(Némi éllel.)* Ezt honnan veszed?

Aladár: *(Szelíden.)* Mit honnan veszek?

Amanda: Hogy a barátnőim.

Aladár: Mondták.

Amanda: Úgy, mondták. Na persze.

Aladár: Talán nem igaz?

Amanda: Tehát te rólam beszélgettél ezekkel a... nőekkel?

Aladár: Ugyan dehogy.

Amanda: Képzelem, miket mondhattak rólam.

Aladár: De ha mondom, hogy nem beszéltek rólad. Csak éppen megemlítették, hogy ismernek téged.

Amanda: Még Matyiról el tudom képzelni, hogy nem pletykálgodott, de Sári, az a kígyó... és te persze mindent el is hittél neki, mi? *(Eltolja magától Aladárt.)*

Aladár: Na de Mandi, hát hogyan győzzelek meg, hogy nem mondott rólad semmit, se jót, se rosszat.

Amanda: Azt elhiszem, hogy jót nem mondott rólam. Egyébként látom, hogy nagyon pártolod, csak nem udvaroltál neki is?

Aladár: Hogy én???

Amanda: Te, te. Hiába meresztgeted olyan ártatlanul a szemedet, tudom én, hogy neki is szerelmet vallottál, mi az egy férfinak, na persze, a Sárinak se kell sok, ha az ablakból meglátja, hogy jön hozzá egy hímnemű, már kezdi is a vetkőzést.

Aladár: *(Jól szórakozik, nevet.)*

Amanda: Ne vess csak, ne vess, mulassál csak, ne vess. Képzelem, hogy neveltetek rajtam szeretkezés közben is. Mivel vetted le a lábáról? A doktori értekezés meséjével, mi?

Aladár: *(Kicsit meghökken a váratlan leleplezéstől, de gyorsan összeszedi magát.)* Na jó, jó, rendben van, tudom én, hogy elég gyenge dolog ez, de kiindulási pontnak azért elég jó.

Amanda: És az még külön is felháborító, hogy doktor úrnak szólítottad magadat.

Aladár: Amanda kérlek; jól tudod: nem szólítottam magamat doktor úrnak, inkább határozottan tiltakoztam ellene, bár a doktori cím valóban megillet.

Amanda: Na ne mondja, doktor úr, valóban?

Aladár: Valóban. Az igaz, hogy tájékára sem jártam az orvosi egyetemnek; helyette azonban elvégeztem a jogi egyetemet, doktori értekezésemet is megírtam, doktori felavatásom is megtörtént.

Amanda: Hiszi a...

Aladár: *(Ujját szájára téve inti csendre Amandát, felemeli zakóját, a belső zsebéből összehajtogatott ívpapírt vesz elő.)* Íme.

Amanda: *(Csodálkozva nézegeti az oklevelet.)* Tehát mégis igaz?

Aladár: Természetesen. *(Elteszi az oklevelet.)* Különböznél hadd áruljam el: én nem is jártam Sárinál sohasem.

Amanda: Majd mindjárt elhiszem. Csak tudnám, mit esznek a férfiak azon a Sárin, a mesebeli vasorrú bába hozzá képest tündérr királylány!

Aladár: *(Mosolyogva néz.)* Igazad van, tündérr királylány, te sokkal szebb vagy Sárinál. *(Magához öleli.)*

Amanda: *(Eltolja magától.)* Most elszóltad magad, te észkombájn; nahát ezen nevetnem kell, *(iszonyú mérgesen néz)* elszólja magát, és még csak észre sem veszi.

Aladár: Dehát miféle elszólás? Miből gondolod, hogy ismerem?

Amanda: Mert hát, ha nem ismered, honnan tudod, hogy szebb vagyok nála, mi? *(Dühösen nevet.)*

Aladár: Amanda drágám, nyugodj meg. *(Megint átöleli.)*

Amanda: *(Kiabál.)* Ne merj hozzám nyúlni, mert kikaparom a szemed, te gazember, jó is volna, egyik nap az egyik, másik nap a másik... *(nem tudja befejezni, mert Aladár száján csókolja.)* Menj a Sárikádkhoz, ne engem csókolgass. *(Ellöki Aladárt.)*

Aladár: Hát ennyire féltékeny vagy?

Amanda: Féltékeny, én? Sárira? Hahaha, ne nevetessél. *(Majdnem sír.)*

Aladár: *(Ismét átöleli Amandát)* Hát ha nem vagy féltékeny, akkor nyugodtan megcsókolhatsz.

Amanda: Azt ugyan várhatod. Különböznél is, eressz el. *(Megpróbál kiszabadulni.)*

Aladár: *(Még jobban magához szorítja.)* Mandikám, édesem, én csak téged szeretlek.

Amanda: Na, ne mondd. Akkor miért feküdtél le Sárival? *(Tenyerét nekifeszíti Aladár mellének, úgy próbálja eltolni magától.)*

Aladár: Honnan veszed, hogy lefeküdtem vele, drágám?

Amanda: Először is ne drágámozz. Másodszor pedig ne bohóckodj, épp az előbb vallottad be, hogy ...

Aladár: Mit vallottam én be? Azt te csak feltételezted, drá... édesem.

Amanda: De te meg nem tiltakoztál... *(ironikusan utánozza Aladárt)* édesem. Különböznél is eressz már el, te vadember, legalább ne szoríts annyira. *(Szabadulni próbál.)*

Aladár: Dehogyan eresztelek; én valóban nem ismerem Sárít, anyám mutatott nemrég egy fényképet, amin hárman vagytok Sárival Balatonfüreden.

Amanda: Nekem hiába hordasz össze itt... *(Most fogja csak fel, mit is hallott, meglepetésében abbahagyja a ficánkolást.)* Mit mondasz? *(Meghökken.)* Tavaly tényleg csináltattunk egy képet Füreden.

Aladár: Na látod; és a többi nőt sem ismerem, csak tudom, hogy te ismered őket.

Amanda: Micsoda?

Aladár: Egyiknél se jártam, se most, se korábban.

Amanda: *(Kezd megnyugodni.)* Ez igaz? De akkor miért...

Aladár: Hát, hogy féltékennyé tegyelek, ami lásd be: sikerült is. *(Eleresztí Amandát.)*

Amanda: *(Már teljesen nyugodt, elismerően.)* Micsoda aljas gazember vagy.

Aladár: *(Szerénykedve.)* Igen; de azért szeretsz, ugye?

Amanda: Hogyisne. *(Kis szünet.)*

Aladár: Sokkal meggyőzőbben kellene mondanod.

Amanda: Nem szeretlek.

Aladár: Igen, és én is nagyon szeretlek.

Amanda: Te tiszta bolond vagy, én azt mondtam, hogy nem szeretlek.

Aladár: Hallottam, hallottam...

Amanda: Hát akkor?

Aladár: Mit hát akkor? Na nézd, elárulok egy titkot: nekem nemcsak fülem, hanem - az orrom két oldalán - bizonyos egyéb érzékszervem is van.

Amanda: *(Gúnyosan.)* Na ne mondd, igazán?

Aladár: Igazán; és miközben azt hallom, hogy nem szeretsz, az a bizonyos érzékszervem a te hasonló érzékszervedből éppen az ellenkezőjét olvassa ki. Próbáld talán úgy mondani, hogy közben lehunyod a szemed.

Amanda: *(Leül egy fotelba.)* Szörnyű önhitt vagy.

Aladár: *(Letérdel Amanda fotelja elé, átöleli Amandát, hízelegve.)* Na, hunyd le szépen a szemed, és úgy mondd: nem szeretlek.

Amanda: *(Elgyengülve.)* De nekem férjem van.

Aladár: Igen?

Amanda: Igen. *(Ujjai Aladár vállán sétálnak.)*

Aladár: Na és?

Amanda: Mit na és? Csaljam meg a férjem veled?

Aladár: ...ühüm.

Amanda: Mit képzelsz? Tiszta bolond vagy.

Aladár: Mandikám drágám, ne játszd el nekem a hűségeseget.

Amanda: Te Aladár, ne légy szemtelen. *(Aladár hátát simogatja.)*

Aladár: *(Megcsókolja Amanda térdét.)* Hogy én? Még álmomban se merném.

Amanda: Hát akkor?

Aladár: Tudom azt, hogy te már csak névlegesen vagy feleség és csak lustaságból nem váltatok még el.

Amanda: Miket tudsz te rólam!

Aladár: Azt is tudom, hogy a férjescskéd még a nászévet sem várta meg...

Amanda: Nászév??? Az meg micsoda?

Aladár: Ugyanaz, mint a gyászév, csak nem a halállal, hanem a házassággal kezdődik. Szóval, hallottam, hogy ökegyelme még a nászév letelte előtt... és nem is egy ízben; nagyfogyasztó volt a javából, a barátnőid meg az ellenségnőid közül szedte az áldozatait.

Amanda: Ellenségnő? *(Nevet.)* Az ugyanaz, mint a barátnő; az áldozat pedig nem ők, hanem én voltam. *(Elkomolyodik.)* De honnan veszed te ezeket?

Aladár: Sári mesélte.

Amanda: *(Döbbenet bámul.)* Hát mégis voltál Sárinál; ó, te csirkefogó, hát össze-vissza hazudozol itt nekem?

Aladár: Nem voltam nála, anyámnak mesélte. *(Megint megcsókolja Amanda térdét.)*

Amanda: Különben is, mit művelsz? Megengedtem én ezt neked? *(Meggyőződés nélkül próbálja eltolni Aladár fejét.)*

Aladár: Bizony, nem engedted meg.

Amanda: Akkor meg?

Aladár: Engedély nélkül csinálom; no de azt beláthatod, hogy sehol sem tartanék, ha engedélyre várnék.

Amanda: *(Elneveti magát.)* Iszonyú gazfickó vagy.

Aladár: Köszönöm szépen. *(Simogatja Amanda lábát.)* Csodaszép a lábad.

Amanda: Elképesztő, miket engedsz meg magadnak. *(Aladár haját simogatja, érzékeny mosollyal.)* Idefigyelj Aladár; megcsókolta a térdemet, nem tudtam kivédeni, jó! Azt azonban megtiltom, hogy feljebb merészkedj! *(Egymásra veti lábait, a felül levőt kezével védelmezi.)*

Aladár: *(Oldalról csókolja meg Amanda másik lábát.)* Még mit tiltasz meg, kis csillagom?

Amanda: Te csirkefogó, hát te a tiltakozást felhívásnak veszed?

Aladár: Miért, te nem annak szántad, édesem?

Amanda: Látom már, hogy nem bírok veled, legjobb, ha engedek az erőszaknak. *(Feláll, mindkét karját kissé megemeli.)*

Aladár: *(Feláll.)* Mit csinálsz, drágám?

Amanda: *(Bájosan, elnéző mosollyal.)* Be mulyák vagytok, ti férfiak, amikor férfinak kéne lennetek.

Aladár: Ezt nem értem.

Amanda: Veszem észre. *(Türelmetlenül.)* Megmondanád, hogy mire vársz?

Aladár: *(Végre megérti.)* Semmire. *(Amanda háta mögé nyúl, lehúzza a ruhája cipzárját, letolná a ruhát Amanda válláról is, ám a ruha nem mozdul.)* Mi a csoda van ezzel a ruhával???

Amanda: Ha hozzá akarsz jutni a gyümölcshez, előbb tanuld meg a hámozás műveletét.

Aladár: Dehát mi még az akadály? Hisz teljesen lehúztam a cipzárat.

Amanda: *(Nevet.)* Na, most már elhiszem, hogy nem sok gyakorlatod van a nőneműek vetkőztetésében.

Aladár: Bizony, annyira nem, hogy ez az első. *(Amandát átölelve keresgéli az akadályt; rövid idő múlva diadalittasan felkiált.)* Itt valami kapocs van még. *(Megpróbálja a kapcsot kioldani, amikor nem sikerül, Amanda háta mögé kerül, de így sem boldogul.)* Rémes ez a kapocs. Amanda drágám, áruld el, mi ennek a titka?

Amanda: *(Nevet.)* Dehogyan mondok én egy szót is, tanult barátom; hadd lám, egy kapocshoz elég-e két diploma.

Aladár: *(Végre sikerül kikapcsolnia a kapcsot.)* Elég, ó asszonyom. *(Kiszabadítja Amanda karjait, majd teljesen lehúzza róla a felsőruhát.)*

Amanda: *(Rendkívül kihívó fehérneműt visel.)* Na végre! *(Kilép a ruhájából, megfordul.)*

Aladár: *(Rácsodálkozik Amandára, boldogan elmosolyodik, kitárja a karját.)* Azt hiszem, érdemes volt megküzdeni a kapoccsal.

Amanda: *(Elneveti magát, Aladár karjába omlik.)*

(A szín lassan elsötétül, semmit nem látni, csak elfojtott hangok hallatszanak, egyre halkabban, majd teljes lesz a csend. A szín ismét kivilágosodik.)

Amanda: *(Egy fotelben ül, már majdnem teljesen fel van öltözve, éppen a cipőjét húzza fel.)*

Aladár: *(Ugyanúgy, mint Amanda, csak neki még a zakóját kell felvennie.)*

Amanda: *(Feláll.)*

Aladár: *(Magához szorítja.)* Amanda; én nem tudok szóhoz jutni, mit is mondhatnék, *(ömlik belőle a szó)* eldicsekedtem azzal, hogy már férfi vagyok, de ez nem volt igaz, csak az imént lettem férfi, te tettél azzá; én kimondhatatlanul szeretlek téged és nem tudom, meg merjem-e kérdezni tőled, hogy...

Amanda: Hogy merjed-e? Ne nevetess, az imént még mindent mertél és - szerencsédre - eszedbe se jutott kérdezősködni.

Aladár: Miért szerencsémre?

Amanda: Na hallod? Mindenre azt válaszoltam volna: nem!

Aladár: Igen??? Az ember mindig tanul valamit. Akkor hát: szeretsz?

Amanda: Feltehetőleg igen.

Aladár: Én pedig imádlak, te drága, édes gyönyörűség. *(Csókolgatja.)* Most azonban, sajnos, el kell mennem.

Amanda: *(Nagy örömmel fogadja és adja vissza a csókokat.)* Hát ha menned kell Alikám, akkor menj.

Aladár: Igen, mennem kell, de holnap ismét eljövök.

Amanda: Négy órára gyere.

Aladár: Igen, négy óra, rendben.

Amanda: Hát akkor menj, Alikám.

Aladár: Földöntúlian boldog vagyok. *(Ismét csókolóznak, közben a telefon csengeni kezd.)*

Amanda: Hát akkor, menj, és holnap négykor ismét boldogok leszünk.

Aladár: Drágám. *(Kifelé indul.)*

Amanda: Csak húzd be magad után az ajtót.

Aladár: Igen. *(Még egyszer megcsókolja Amandát, kimegy az előszobába.)*

Amanda: *(A telefonhoz megy, felveszi a telefonkagylót, kintről ajtócsapódás hallatszik.)* Igen. (...) Igen, én vagyok, te vagy az, Sári? (...) Szia édesem, mi újság? *(Miközben hallgatja a választ, arcán elképedés látszik.)* Visszajött??? Te, ez tényleg igaz? (...) Nahát, Sárikám, el sem tudod képzelni, hogy mennyire örülök. (...) Hát persze. (...) Igen, drágám, minden jót kívánok nektek. (...) Velem? Semmi, azazhog... (...) Jó, jó, már mondom is: képzeld el, ki volt itt. (...) Hát a Máli fia, az Aladár. (...) Éppen most ment el. Nem, drágám, nem fiú, hanem férfi, méghozzá a legjobb fajtából. *(Az előszoba ajtó a háta mögött van, ahol most Aladár jelenik meg, gyorsan belép, majd eltűnik egy magas hátú fotel mélyén.)* Rámenős, de azért gyöngéd, és nagyon kedves. (...) Ugye te mondtad el neki, hogy én már nem élek házaseletet Palival? (...) Hát nem éppen azért meséltem el neked, hogy továbbadd, *(arcifejezésén látszik, hogy de bizony azért),* de semmi baj, még tulajdonképpen jól is jött. (...) Hát mert hogy? nézett volna az ki, hogy megcsalom a férjem? Így azonban, hiszen érted? (...) Na és, holnap is eljön, te én olyan boldog vagyok. (...) Köszönöm, kedves vagy. (...) Ja és még valami: ne haragudj, de én egy kicsit... na, nem akarok hazudozni, nem is olyan kicsit... hát szóval leszidtalak téged előtte... (...) De ne haragudj rám, csak tudod azt hittem, hogy... (...) Igen, azt... (...) Igen, de azután rájöttem, hogy mégse... és most ünnepélyesen bocsánatot kérek. (...) Köszönöm drágám, igazán nagyon aranyos vagy, imádlak. (...) Hát akkor puszi, puszi. *(Leteszi a kagylót, elgondolkozik, elmosolyodik, elindul arrafelé, ahol Aladár rejtőzik.)*

Aladár: *(Feláll a fotelból, erősen csóválja a fejét.)* Nahát, ezt azért nem gondoltam volna.

Amanda: *(Megdöbbenve nézi Aladárt.)* Hát te??? Mégis, hogy kerülsz ide???

Aladár: *(Elismerően.)* Csodálatos asszony!

Amanda: Szóval... te nem mentél el, hanem becsaptad az ajtót belülről; meg engem kívülről. *(Dühösen nevet.)*

Aladár: *(Nem figyel Amandára, más foglalkoztatja.)* Micsoda nagyszerű nő!

Amanda: *(Mérgesen, emelt hangon.)* Hiába hízelegsz: azt hiszed, szép dolog hallgatózni?

Aladár: Ugyan hány nő vallotta volna be vélt, vagy valódi vetélytársnőjének, hogy szidalmazta őt?

Amanda: *(Dühösen.)* Szóval te nem is szégyelled, hogy hallgatóztál?

Aladár: Az ember úgy szerzi meg az információt, ahogy tudja.

Amanda: *(Megvetően.)* Szóval te is azt vallod: a cél szentesíti az eszközt, mi?

Aladár: Azt nem mondtam, de gondold csak meg: az időben szerzett kellő információ mindent jelenthet: vagyon, becsületet, életet, szerelmet.

Amanda: *(Lenézően.)* Szörnyen okosnak érzed magad, mi?

Aladár: Dehogy, éppen ellenkezőleg: szörnyen ostobának. Mert most már megmondhatom: nagyon utáltam azt a módot, ahogy fenekedtél Sárira...

Amanda: Nofene!

Aladár: ...meg ahogy szidalmaztad... de most, hogy mindezt bevallottad neki, még hozzá minden kényszerítő ok nélkül, utána pedig bocsánatot kértél; hát ez... ez olyan emelkedett szellemiséget árult el, hogy... hogy...

Amanda: *(Haragos arca megszelídül.)* Mit beszélsz?

Aladár: *(Átszellemülten.)* Amanda, én most már nemcsak szeretlek, hanem mélységesen tisztellek is. *(Amandához lép, szertartásosan kezét csókol.)*

Amanda: *(Ironikusan, de egyszersmind gyengéden nézi Aladárt, megsimogatja lehajtott fejét.)* Nono, azért nem kell ennyire odalenni.

Aladár: *(Határozottan.)* De igen, drágám, ez annyira megrázott engem, mint egy tízes erősségű földrengés.

Amanda: Tízes erősségű földrengés. Na, ez már valami. Most azonban nem kellene már menned?

Aladár: Igazad van, valóban mennem kell. *(Megcsókolja Amandát, majd kimegy az előszobába Amanda kikíséri, az előszobában újabb forró csókokat váltanak, majd Aladár távozik. Amanda visszajön, a következőkben hallani, amit gondol, az ajka nem mozog, csupán arcjátékkal és testbeszéddel kíséri gondolatait.)*

Amanda: Nahát ez az Aladár! Ez aztán bevett mindent. Hogy milyen könnyű becsapni még a legokosabb férfit is! És még azt hiszi, hogy ő csapott be engem az ajtótrükkal. (...) Viszont beleestem abba a hibába, amit a nők szinte kötelezően el szoktak követni: féltékenységből leszidtam a vetélytársnőmet. Ezt nem kellett volna, a férfiak nem szeretik a nők háborúskodását. Se a papája, se Pali nem szerette és most kiderült, hogy Aladár sem. (...) Viszont buta nagy szerencsém volt azzal, hogy visszalopózott, mert így megjátszhattam, hogy nem veszem észre és a füle hallatára

édeleghettem Sárival és még bocsánatot is kérhettem tőle. (...) Nem is tudom, hogy jutott ez az eszembe, de végül is óriási ötletnek bizonyult; és most már tényleg el kell hinnem, hogy a férfiaknak ez roppantul tetszik; és ha ettől Aladár begerjed, én hajlandó vagyok például... hm... hát például a szeme láttára megcsókolni Sárít! (...) Na nem, azt azért mégsem... annyi is elég lesz, ha csak elbeszélem Aladárnak, hogyan csókoltam meg azt a ribancot, nem igaz?

Függöny

Asszony a fiúját hűtlenségen éri;
Tettének indokát ésszel fel nem éri.
Hanem azért mégis higgadtan fogadja:
Fiú szeretőjét házába fogadja!

2. Felvonás

(Szín: változatlan. Amikor a függöny felmegy, Amanda és Amália az asztalnál ülve beszélgetnek.)

Amanda: Málka, ha akarsz, mesélek neked egy szép mesét, azazhogy nem is annyira szép, inkább egészen csúnya.

Amália: *(Nevet.)* Nahát Mandi, te mindig megnevettetsz.

Amanda: Annak örülök; azonban attól tartok, a végén nem fogsz nevetni.

Amália: Hanem? Sírni fogok?

Amanda: Azt azért talán nem. Hát akkor kezdem: két héttel ezelőtt megismerkedtem egy fiatal lánnyal itt, a Sáfrány utcában.

Amália: Mi az, te legújabbán lányokkal ismerkedsz? Még hozzá az utcán?

Amanda: Hazafelé jöttem a gépkocsimmal, már csak a Tölgyfa-utcai kereszteződésen kellett volna áthajtanom. Melinda - így hívják a lányt - velem szemben jött, persze a járdán. Más járókelő se közel, se távol nem mutatkozott, így jól megfigyelhettem; és Melinda rövid időközönként sokféle érzést és érzelmet ébresztett bennem.

Amália: Miféleképpen?

Amanda: Kezdődött azzal, hogy gyönyörködtem a járásában: csípője ringatózott, mint orgonaág az enyhe esti szellőben.

Amália: Mi az? Költő lett belőled nagyhirtelen? Éppen úgy beszélsz róla, mint szerelmes férfi az imádottjáról.

Amanda: Azután rettenet fogott el, amikor az előttem haladó Luxus típusú autó, befordulva a Tölgyfa utcába, zsupsz, elütötte az úttesten éppen áthaladó Melindát, aki már csak egy lépésnyi távolságban volt a járdától.

Amália: Elütötte??? Jóságos ég!

Amanda: Következett a szánalom, amikor másfél-két méternyi repülés után Melinda talajt fogott a csípőjével.

Amália: Azzal a ringatózóval? És ott maradt elterülve?

Amanda: Hát... ez így nem egészen pontos.

Amália: Minthogy?

Amanda: Minthogy Melinda úgy pattant fel, mint letaposott fűszál a hajnali harmat hatására...

Amália: Meg a költői vénát is kipattintotta belőled.

Amanda: ...utána pedig a Luxusból kiugró és odasiető autósnek szörnyű dühösen mondott valamit, amit én persze nem hallottam, de nagy gorombaság lehetett, mert az autós azon nyomban űzött vad módjára menekült vissza kocsijához és elhajtott; én pedig harsány mosolyra fakadtam.

Amália: A költői mosolygáson kívül is csináltál valamit?

Amanda: Odamentem hozzá, és akkor következett az, hogy elbűvölt, mert amikor azt javasoltam, hogy elviszem a körzeti rendelőbe, válaszképpen az autós hátrányos tulajdonságait emlegette; amikor megismételtem indítványomat, rátért az autós felmenőinek jellemzésére...

Amália: Hát kit nem bűvölt volna el ezzel a magatartással?

Amanda: Azonban mindezt nagyon bájosan tette, meg aztán végül is beleegyezett. Így beraktam a gépkocsimba, azazhogy pontosabban szólva, ő maga ült be, segítség nélkül. A rendelőben, várakozás közben beszélgettünk, kiderült, hogy egyetemi hallgató, még hozzá kémia szakos és nyári gyakorlatra szeretne menni valamelyik gyógyszergyárba.

Amália: Nahát, ez már valami, micsoda véletlen, hogy éppen veled akadt össze.

Amanda: Igen; én persze azonnal felajánlottam, hogy utánanézek a Vakcinában a lehetőségeknek.

Amália: Igen, ez te vagy, csodálkoztam volna, ha nem ezt teszed.

Amanda: A rendelőben aztán megállapították, hogy Melinda nem sérült meg, jelentéktelen, orvosi kezelést nem igénylő izomzúzódást szenvedett csupán. Én azonban, óvatosságból ismét beültettem a kocsimba és hazavittem. Közben feltűnt nekem, hogy csak a jobb fülét díszíti fülbevaló; kérdésekre kiderült: Melinda eddig nem is tudta, hogy a bal füléből eltűnt a fülbevaló. Mindketten arra gondoltunk, hogy a balesete közben vészett el; én megígértem neki, hogy körülnézek a helyszínen, úgy is útbaesik hazafelé. Be is váltottam ígéretemet, ám a fülbevalót akkor nem találtam meg.

Amália: Nem a lánnyal együtt kerestétek?

Amanda: Nem, én előbb hazavittem Melindát, hogy minél előbb lepihenhessen.

Amália: Értem. Na és ha akkor nem találtad meg, ez arra utal, hogy később igen.

Amanda: Igen.

Amália: És mikor?

Amanda: Másnap reggel.

Amália: És hol?

Amanda: A hitvesi ágyban, beszorulva a fejtámla és az ágybetét közé.

Amália: Miféle hitvesi ágyban???

Amanda: Ha átjössz velem a hálósobába, szívesen megmutatom.

Amália: Micsoda??? Dehát hogy került az oda???

Amanda: Ez bizony a rejtélyek rejtélye; nekem azért van egy sejtésem.

Amália: Csak nem azt akarod mondani, hogy az a lány előfordult abban az ágyban?

Amanda: Hát bizony... valami ilyesmit.

Amália: Dehát mit keresett volna ott???

Amanda: Hát Málikám, hiszed, vagy sem, nekem ebben a tárgyban is vannak sejtéseim.

Amália: Csak nem az, hogy Ali kalauzolta oda?

Amanda: Ahogy Ali mondta volt egyszer: nincs értelme letagadni, pontosan erre gondoltam én is.

Amália: Rettenetes... az én fiam ilyesmit... hiszen akkor megcsalt téged!

Amanda: Nagyon jól látod a problémát.

Amália: Na és te mit csináltál azután, hogy megtaláltad a fülbevalót?

Amanda: Beletettem a táskámba, még most is ott őrzöm.

Amália: De mit mondtál Alinak?

Amanda: Hogy hozza be a reggelimet.

Amália: Mondd Mandikám, te megbolondultál?

Amanda: Most mit csodálkozol? Már évek óta behozza nekem a reggelit minden vasárnapon.

Amália: Dehát nem a reggeliről kellett volna beszélned vele.

Amanda: Hát miről? Az ebédet nem szoktam vele megtárgyalni: tudod, a reggelit vasárnap mindig ő készíti el, ellenben az ebédet még vasárnap sem bízom rá.

Amália: No jó, értem én, ha megérteni nem is tudom; de azért valamit mégis csak csináltál, legalábbis a lánnyal, nem?

Amanda: Hát persze: utánanéztem annak a gyári gyakorlatnak és meg is szereztem az állást neki.

Amália: *(Elképedve.)* Melinda elcsábítja a férjedet, te meg állást szerzel neki. Mi sem természetesebb! *(Csóválja a fejét.)* Hát én bizony a helyedben legalábbis lecsavarnám Melinda orrát, Alit meg alaposan leszidnám.

Amanda: Nem fordítva? Melindát leszidni és Ali orrát lecsavarni?

Amália: Csak humorizálj, én nem tudok az ilyesmin nevetni.

Amanda: Igen? Ebben az esetben folytatom: Melinda bemutatkozó látogatásra bejött a gyárba, én kimentem hozzá a portára, hogy bekísérjem, amikor hirtelen mezeinyúlásún lett az arca, majd megingott, átfogtam a derekát és éppen időben, mert abban a szempillantásban halálra sebzett őzikeként rogyott össze.

Amália: A költészet napja a természet képeivel folytatódik.

Amanda: Beültettem a kocsimba és kórházba vittem, tudod, oda, ahol az egyik barátnőm a belosztály főorvosa. Nahát azután a kórházban megállapították, hogy elvetélt.

Amália: Micsoda? Ali még gyereket is csinált neki?

Amanda: Nem, dehogy, a mostohaapjától lett terhes.

Amália: Hogy mi??? Hát hány szeretője van ennek a te híres Melindának?

Amanda: Málikám, ne hamarkodd el. Először volt neki a mostohája, aki félig-meddig erőszakkal tette magáévá Melindát; amikor azonban megismerkedett Alival, többé nem akart lefeküdni vele, ezzel aztán nagy veszekedések vették kezdetüket, azzal végezve, hogy a mostohapapa kiutasította Melindát a lakásból.

Amália: Kiutasította! Ki ijed meg ilyesmitől? Ugyan már, ettől egész nyugodtan maradhatna.

Amanda: És állandó marakodások között élhetne, már amennyiben azt életnek lehet nevezni.

Amália: Jó, jó, de engem most az érdekel, hogyan akarod helyre tenni a te drágalátos Melindádat?

Amanda: Jól mondod, helyre teszem, mégpedig itt.

Amália: Hogy-hogy itt???

Amanda: Az itt azt jelenti, hogy itt; ebben a házban.

Amália: Micsoda???

Amanda: Még érthetőbben fogalmazva: befogadom a házamba!

Amália: *(Szóra nyitja a száját, azonban pillanatnyilag nem tud megszólalni, tátott szájjal bámul Amandára.)*

Amanda: Valami baj van, Málikám?

Amália: Azt hiszem, kettőnk közül az egyik bolond, vagy legenyhébb esetben is őrült; mintha azt hallottam volna, hogy...

Amanda: Nyugodj meg Málikám, jól hallottad, befogadom, sőt: ideköltözik.

Amália: De az isten szerelmére, miért???

Amanda: Nem az isten szerelmére, hanem mert van üres szobám.

Amália: Megáll az ember esze! Te a férjed szeretőjét beköltöztetted a házádba? Hol tanultad te ezt? Talán ez a legújabb divat?

Amanda: Látom, nem érted: arról van szó, hogy Melinda bajban van, nekem pedig módomban áll segíteni rajta, szüksége van rám, érted? Szüksége van rám; és akár hiszed, akár nem, Melinda a legerősebb érzelmi hatást ezzel érte el.

Amália: Mégpedig?

Amanda: Hát... belebolondultam...

Amália: Eddig stimmel.

Amanda: *(Huncut mosollyal.)* ...azazhogya beleszerettem.

Amália: *(Meghökkenve nézi Amandát.)* Mi az, hogy beleszerettél? Te szerelmes vagy abba a nőbe? *(Lemondóan.)* Szóval, mégiscsak jól sejtettem.

Amanda: *(Elneveti magát.)* Beleszerettem, igen, de nem szerelemmel, csakis úgy szeretem őt, mint ahogy például téged.

Amália: Hát ezt meg hogy' érted?

Amanda: Téged is befogadtalak a házamba, nem?

Amália: Hát ezt veted a szememre...

Amanda: *(Villámgyorsan átöleli Amáliát.)* Te, Máli, nehogy megsértődj, én nem vetek a szemedre semmit. Tudod, hogy nagyon-nagyon szeretlek. *(Arcon csókolja.)*

Amália: De azért...

Amanda: Nincs de azért, csak akkor, ha te már nem szeretsz engem.

Amália: *(Ellágyulva.)* Persze, hogy szeretlek, Mandikám.

Amanda: Akkor minden rendben. *(Kis ideig szeretettel néznek egymás szemébe.)* És most elbeszélek még valamit, hogy jobban megértsd, miért viselkedem úgy Melindával szemben, ahogy viselkedem.

Amália: Igen, meséld el, bár azt hiszem, kezdelek érteni.

Amanda: Nos, tizenkilenc éves koromban halálosan belém szeretett egy férfi, nevezzük egyelőre Alfonznak.

Amália: Miért?

Amanda: Hogy-hogy miért? A szerelemnek nincs oka... legfeljebb következménye...

Amália: Miért nevezzük egyelőre Alfonznak?

Amanda: Ja úgy? Nos, ez majd kiderül a végén. Nos hát, ettől az Alfonztól kaptam ajándékba ezt a házat.

Amália: Hát nem édesapádtól örökölted?

Amanda: Nem édesem, szegény jó apám majdnemhogy koldus volt.

Amália: És ki az az Alfonz?

Amanda: Tulajdonosa volt egy igen jól menő vállalkozásnak.

Amália: És te is szeretted?

Amanda: Szerettem, de persze nem halálosan.

Amália: Jut eszembe, te akkor Palihoz mentél feleségül; dehát ha szeretted Alfonzot, akkor miért nem hozzá?

Amanda: Palihoz csak egy évvel később mentem feleségül; Alfonzhoz meg azért nem, mert a törvények már akkor is tiltották a bigámiát.

Amália: Szóval házas férfiba szerettél bele?

Amanda: Igen; ráadásul ragaszkodott a feleségéhez a gyermekei miatt, no meg amiatt is, hogy szerette az asszonyt.

Amália: Szerette az asszonyt, meg téged is? Nem furcsa ez egy kicsit?

Amanda: A férfiaknál ez elég gyakran megesik. Én éppen akkor végeztem el az egyetem első évfolyamát, Alfonz meg felajánlotta, hogy lehetővé teszi számomra az egyetem folytatását, egészen a befejezésig. Ez kapóra jött nekem, mivel egy hónappal előtte vesztettem el apámat és - némi bankbetétén kívül, ami jóformán el is ment a temetési költségekre - semmit sem örököltem tőle.

Amália: Viszont kaptál Alfonztól egy ötszobás villát. Csuda bőkezűen bánt veled.

Amanda: Hát ha még azt is tudnád, hogy annyi pénzt helyezett el bankszámlán a nevemre, hogy annak kamataiból meg tudtam élni; és mindezek viszonzásaképpen csak annyit kívánt, hogy mindig a rendelkezésére álljak, amikor együtt kíván velem lenni.

Amália: Hűha.

Amanda: A megállapítás nem pontos, egyáltalán nem hűha!

Amália: Amennyiben?

Amanda: Amennyiben Alfonz ezt a mindiget igen tágan értelmezte, átlagban hetenként egyszer tartott igényt a szerelmi szolgáltatásra és még csak azt sem kívánta, hogy ne folytassak szerelmi viszonyt más férfival, csak annyit, hogy lehetőleg ne az ajándékba kapott házban bonyolítsam le az esetleges légyottot. Amit persze teljesen fölöslegesen kötött ki, nekem eszembe nem jutott más férfire nézni.

Amália: *(Enyhe gúnnyal.)* Még szép.

Amanda: Ami azonban lényeges: Alfonz felesége pont olyan helyzetben volt akkor, mint amilyenben most én, és én olyanban, mint most Melinda.

Amália: Aha. Most már egészen értem, miért mesélted el.

Amanda: Nem Málikám, van itt még valami más is.

Amália: Igazán? *(Vállat von, más foglalkoztatja.)* És mondd, Alfonz felesége tudott a férje félrelépéséről?

Amanda: Hát nézd, a nők általában megérik a férjük hűtlenkedését...

Amália: Naná, hogy megérik, ha az én Alajosom csinált volna olyasmit, mint a te Alfonzod, abban a pillanatban rájöttem volna; na de az én Alajosom az nem olyan...

Amanda: Hát, én nem hiszem, hogy Alfonz felesége sejtett volna valamit is.

Amália: Na és, miért nem hiszed?

Amanda: Soha nem zaklatott engem.

Amália: Attól még... különben nem érdekes, inkább azt mondd meg, meddig is tartott a viszonyod Alfonzzal?

Amanda: Hozzávetőleg egy évig.

Amália: És mitől szűnt meg?

Amanda: Alfonz halálával; negyven évesen kellett meghalnia egy szerető atya miatt.

Amália: Negyven évesen? Az én drága Alajosom is negyven évesen hunyt el. Na és, hogy jön a képbe az a szerető atya?

Amanda: Gépkocsit vett a suttyó fiának, aki meg versenypályának tekintette a kertvárosi utcát; Alfonz éppen a feleségével sétált, amikor az a tökrészeg ifjú úriember elvesztette uralmát a gépkocsija felett, felszaladt a járdára és hátulról elütötte Alfonzot, aki azonnal szörnyethalt. A feleségének semmi baja nem esett.

Amália: *(Elképedve néz Amandára.)* Micsoda??? Te, hát ez pontosan ugyanúgy történt, ahogy az én szegény Alajosommal... és még az életkoruk is egyezik... miféle boszorkányság ez?

Amanda: Én elmentem a temetésére és ott ismerkedtem meg az özvegyével.

Amália: Dehiszen... *(döbbenet bámul Amandára)* ...csak nem???
Amanda: De igen drágám, az én Alfonzom azonos a te Alajosoddal...
Amália: *(Nem tud megszólalni, üveges szemmel nézi Amandát.)*
Amanda: ...és én ugyanúgy meggyászoltam őt, mint te, drágám. És most, hogy végre elárultam azt a titkot...
Amália: Elárultad, dehát miért árultad el?
Amanda: Mert már öt éve kínoz egyfolytában, és persze leginkább akkor, ha együtt vagyok veled; és most, hogy végre te is tudod, nagyon megkönnyebbültem...
Amália: *(Haragosan.)* Viszont én meg nagyon megnehezültem...
Amanda: Igen, tudom; de nem tehettem mást; és most gondold meg, mit mondasz nekem, vagy mit teszel velem, de bármi legyen is az, megnyugvással fogadom.
Amália: *(Bizonytalanul felemeli a kezét.)*
Amanda: *(Behunyja a szemét, felkínálja az arcát.)*
Amália: *(Nem tudja megütni, könnyek buggyannak ki a szeméből.)* Bocsáss meg.
Amanda: *(Kinyitja a szemét.)* Hogy én bocsássak meg??? Dehát mit?
Amália: Meg akartalak ütni. *(Sír.)*
Amanda: És azért sírsz? *(Megöleli Amáliát.)*
Amália: *(Hüppögve.)* És én nem sejtettem semmit.
Amanda: Mit csináltál volna, ha rájössz?
Amália: Hogy mit? Amit még most is megcsinálhatok: fejedre borítom a szoknyádat és abba fojtalak bele.
Amanda: *(Játékosan rémildözve, tenyerével rögzíti miniszoknyáját.)* Jaj, csak azt ne.

Amália: Na jó, rendben van, megbocsátok, de ez még egyszer elő ne forduljon!

Amanda: Melindára esküszöm.

Amália: Miért éppen Melindára? *(Vállat von.)* Különben, ha már szóba hoztad Melindát, eszembe jutott valami: ha idehozod, azonnal rájön...

Amanda: Hát persze, hogy rájön.

Amália: Hát, végül is a te dolgod. *(Megnézi az óráját.)* Te Mandi, nekem mennem kell.

Amanda: Randid van?

Amália: Honnan tudod?

Amanda: Dehogyan tudom, csak tréfának szántam... tényleg randira mész?

Amália: *(Alig titkolt büszkeséggel.)* Hát persze.

Amanda: Gratulálok. Hát hány óra van? *(Megnézi az óráját.)* Tulajdonképpen nekem is el kell mennem Melindáért. *(Feláll.)*

Amália: *(Feláll.)* Várj csak még egy kicsit. Van még egy feltételem.

Amanda: Mire nézve?

Amália: A megbocsátásra nézve.

Amanda: És mi az?

Amália: Megígéred, hogy teljesíted, akármit is kívánok?

Amanda: Hát persze, megígérem, bármiről is legyen szó. Tehát?

Amália: *(Nagyon ünnepélyesen.)* Azt kívánom tőled ó, Amanda, hogy kövesd példámat *(némi hatásszünet után)* és ne pofozd meg Melindát!

(A szín lassan elsötétül, majd egy idő múlva ismét kivilágosodik. A színen nincs senki.)

Amanda: *(Csak a hangja hallatszik az előszoba felől.)* Azt akarod, hogy beráncigáljalak? Ugye, nem? Na látod, lehet ezt erőszak nélkül is elintézni. *(Az előszoba ajtaja kipattan, Amanda lép be, maga után ráncigálva Melindát; mindegyikük egy-egy bőröndöt cipel.)*

Melinda: Amanda, hát miért kellett engem ide becipelned, a garázsban is megverhettél volna.

Amanda: *(Rosszallóan.)* Arra nem is gondolsz, hogy itt sokkal kényelmesebb? Na, ülj csak le oda. *(Leülteti Melindát a kerevetre, maga is mellé ül.)* Szóval verjelek meg? Rendben, kérésed parancs, csak még azt kell tisztázni, hogy mivel? Korbács? Ostor? Nádpálca? Vizes kötél? Avagy elegendő a puszta kezem is?

Melinda: Annyira szégyellem magamat... *(halkan sír.)*

Amanda: *(Szigorúan.)* Idefigyeljen tisztelt Melinda kisasszony: csak nem akarja átzokogni az egész napot? A sírást ezennel betiltom.

Melinda: *(Hüppög.)* És ne mondd azt, hogy nem tehetek róla, mert igenis...

Amanda: Jó, nem mondom azt. Tehát akkor mivel verjelek meg?

Melinda: Nekem már úgyis minden mindegy... *(kitör belőle a zokogás.)*

Amanda: Jó, jó, azért nem kell annyira bömbölni, mindjárt kezdem. *(Magához öleli Melindát, arcát az arcához simítja, gyerekes hangon.)* Csúnya, rossz kislány vagy, tudod? *(Arcon csókolja.)*

Melinda: *(Rendkívüli módon szégyenkezik.)* Nade Amanda, hát ne puszilgass... *(alázatosan)* hát hogy jövök én ahhoz, hogy megpuszilj... *(elfullad a hangja.)*

Amanda: Hogy hogy' jössz ahhoz, hogy én megpusziljalak? Nahát, az igazán egyszerű: pillanatnyilag nincs itthon se korbács, se ostor, se nádpálca; víz ugyan volna, de nincs kötél, így maradna a pusztá kezem, megpofozhatnának, de attól meg az én tenyerem fájdulna meg.

Melinda: Dehát akkor...

Amanda: Azt azért beláthatod, hogy bűnhődnöd kell valami módon!

Melinda: *(Elképed.)* A pusztát büntetésképpen kaptam???

Amanda: Természetesen. Nesze még, te tűzrevaló boszorkány. *(Ismét megcsókolja.)*

Melinda: *(Alázatosan.)* Amanda, ugye ez most csak álom? Nem is lehet más: én elkövettem a legnagyobb bűnt, amit egy nő egy másik nő ellen elkövet, és akkor még te pusztálgatsz engem, ahelyett, hogy kikaparnád a szemem, vagy legalábbis megfojtanál... *(megint sírva fakad.)*

Amanda: Ha nem hagyod ezt rögtön abba, lehet, hogy valóra váltom valamelyik ötletedet! *(Megint magához öleli Melindát, simogatja, vigasztalja.)* Te, ne bögj, mert *(fenyegető hangon)* úgy megpuszillak, hogy magam is megbánom.

Melinda: *(Sírás közben önkéntelenül is elneveti magát.)* Most aztán jól megfenyegettél. *(Túlvilági tekintettel nézi Amandát.)* Amanda, ó, te mesebeli tündérmeseleány.

Amanda: *(Behunyja a szemét, úgy emlékezik.)* Mondta nekem ezt már más is.

Melinda: *(Ismét sírni kezd, de ezt már csak megjátssza.)*

Amanda: *(Szigorúan.)* Vedd tudomásul, hogy imitált sírásért nem jár pusztá. *(Megcsókolja.)*

Melinda: *(Alázatosan.)* Azonban most már követelem, hogy magyarázd meg.

Amanda: *(Megjátsszott szigorúsággal.)* Még te mersz követelőzni? *(Gyengéden.)* Mit kell itt magyarázni? Én tíz évvel vagyok idősebb Aladárnál és már öt éve élünk együtt; és elejétől fogva biztos voltam abban, hogy előbb-utóbb lesz egy nője és akkor már inkább te, mint valaki más.

Melinda: De miért jó az neked, hogy éppen én?

Amanda: Többek között az őszinteséged miatt.

Melinda: Ezt hogy' érted?

Amanda: Amikor ráismertél a házra, meg se próbáltad eltitkolni, hogy ismered Aladárt és hogy a szeretője vagy.

Melinda: Dehát ez természetes, hiszen... *(elhallgat.)*

Amanda: *(Kis szünet után.)* Most miért hallgattál el? Mit akartál mondani?

Melinda: Nem, azt nem mondhatom el.

Amanda: Nem mondhatod el? *(Elbiggyeszi a száját.)* Tudod mit, kitalálom. Aladár nem említette meg neked, hogy nő, igaz?

Melinda: Hát... de nem egyedül Ali hibája... igaz, hogy elhallgatta, de én tulajdonképpen sejtettem és meg kellett volna kérdeznem és... de nem akartam tudomásul venni...

Amanda: Hiába akarod védeni az én egyszem, drágalátos Alikámat, teljesen fölösleges.

Melinda: Igen, tudom, hogy jogosan haragszol rá és...

Amanda: Hogy mit csinálok én? Haragszom Aladárra? Ki mondta ezt neked?

Melinda: Hát nem???

Amanda: Nem bizony! Mi okom lehetne rá?

Melinda: Szerinted az nem ok, hogy...

Amanda: Hogy hűtlenkedett? Egyáltalán nem; a férfiak már csak ilyenek.

Melinda: Elképesztő vagy, Amanda.

Amanda: Naná, hogy az vagyok; és még elképesztőbb leszek, ha nem vallasz be mindent a lehető legtöredelmesebben.

Melinda: *(Alázatosan.)* Ahogy parancsolod.

Amanda: Legelőször is az érdekelne, hogyan ismerkedtél meg Alival?

Melinda: Először kilenc, vagy tíz éves koromban, akkor költöztek abba a házba, ahol mi is laktunk; előtte a saját házukban laktak, de a papája halála után tönkrementek, a házuk is ráment. Én szerelmes voltam belé, ő azonban csak a pajtásának tekintett. Néhány évvel később aztán el is költöztünk.

Amanda: Ezt a történetet én már hallottam egyszer.

Melinda: Kitől?

Amanda: Természetesen Alitól.

Melinda: Hát emlékezett rám?

Amanda: Mégpedig nagy szeretettel. Na és azután?

Melinda: Eltelt nyolc év; édesapám elhunyt, édesanyám ismét férjhez ment, azután ő is meghalt, engem felvettek az egyetemre.

Amanda: És hogyan találkozta ismét Alival?

Melinda: Nem vele találkoztam, hanem Anikóval.

Amanda: Anikóval? És hogyan?

Melinda: Felszálltam egy buszra, leültem, mellettem egy lány ült, rápillantottam, ismerősnek találtam; ő is rám nézett futólag, szinte azonnal ismét meg-nézett magának, akkor már tudtam, ki ő, egyszerre szólítottuk meg egymást.

Amanda: Igen, előfordul az ilyesmi.

Melinda: Anikó azután megadta a lakcímét, azt is elmondta, hogy Ali hol dolgozik, én meg felhívtam a munkahelyén, randevút beszélünk meg; hát szóval így kezdődött.

Amanda: Hányszor feküdtél le vele?

Melinda: Egyetlen egyszer.

Amanda: Csak egyszer??? Ez igaz? Mikor?

Melinda: Az autós balesetem előtt, éppen tőle jöttem, amikor az az autó elütött; ha tíz-tizenöt perccel előbb jössz haza, még rajta is kaphattál volna minket. *(Hirtelen.)* Mikor jöttél rá?

Amanda: A megismerkedésünk utáni napon, amikor megtaláltam a fél pár fülbe-valódat az ágyban. Tessék. *(Előveszi kezításkájából az ékszert és átadja Melindának.)*

Melinda: Tehát te már hetek óta tudod és... és... eltitkoltad... és közben még állást is szereztél nekem nyárra; és amikor találkoztunk, te mindig olyan szeretettel néztél rám, hogy... hogy... dehát hogy lehet az, hogy te nem haragszol rám?

Amanda: Hiszen mondtam már: szeretlek téged.

Melinda: *(Hosszan nézi Amandát, majd megragadja a kezét és megcsókolja.)* Én pedig imádlak. *(Megöleli Amandát, folytatja.)* Most pedig megesküszöm neked, hogy többé rá sem nézek Alira és...

Amanda: Ezt ne folytasd, mert meg fogok haragudni; sőt máris haragszom. *(Mosolyog.)*

Melinda: Dehát most már végkép nem értek semmit.

Amanda: Szerinted hogyan viselkedjen egy feleség, akinek a férje félrelép? Tudod mit? Térképezzük fel a lehetséges magatartásokat. Nézzük először a leg-gyakoribbat: a feleség óriási botrányt csap, kiabál, lekurvázza a szeretőt, fenyegetőzik, végül már öngyilkossággal, gyilkossággal is. Mindezzel mit ér el? Sok mindent, de legbiztosabban azt, hogy a férj véglegesen kisseret belőle. Persze, ha ez volt a célja, akkor kitűnően megoldotta a feladatot.

Melinda: Ebben valóban van valami.

Amanda: Második eset: a „ha te úgy, akkor én is úgy” elv alapján alaposan oldalba csalja férjüamat. Hát ez legfeljebb csak azoknak az asszonyoknak ajánlható, akik már előzőleg se nagyon csípték életük párját, azoknak se nagyon.

Melinda: Bizony nem.

Amanda: A józanok elválnak, a blazírtok nem is vesznek tudomást róla és még folytathatnám; de mit csináljanak azok, akik továbbra is szeretik azt a gazfickót? És vissza akarják szerezni, vagy legalábbis nem akarják elveszíteni?

Melinda: *(Megvilágosodik.)* Azt, amit most te csinálsz! *(Elismerően.)* Amanda, eddig is tudtam, hogy okos vagy, na de, hogy ennyire, az már félelmetes. *(Eltökélten a bőröndökhöz lép, mindkettőt kézbe veszi.)* Hát akkor most megyek és sok szerencsét...

Amanda: *(Nagyon szigorúan.)* Teszed le azokat a bőröndöket!

Melinda: ...és ha netán ismét találkozánk...

Amanda: Látom, nem értesz semmit. *(Kiveszi Melinda kezéből a bőröndöket.)* Hát hogy magyarázzam meg?

Melinda: Nincs mit megmagyarázni, én nem maradhatok itt.

Amanda: Dehát hová a csudába mennél?

Melinda: Vannak hajléktalan otthonok és...

Amanda: Hajléktalan otthonok? Te hajléktalan otthonba akarsz menni? Elment az eszed?

Melinda: Pedig nincs más lehetőségem.

Amanda: Hát hogyan kérjelek? *(Gondolkodást mímeli.)* Megvan. *(Letérdel Melinda elé.)* Melinda drágám, maradj velem, ne hagyj el engem, szükségem van rád.

Melinda: *(Megdöbben.)* Amanda, hát mit csinálsz? *(Térdre roskad, átöleli Amanda-t.)* Győztél. Ha arra hivatkozol, hogy szükséged van rám, annak nem lehet ellentmondani!

Amanda: *(Győzelmesen mosolyog.)* Naná, hogy nem; és, hogy azért Aladár se ússza meg teljesen büntetlenül az esetet...

Melinda: Mikor is érkezik haza Ali az üzleti tárgyalásból?

Amanda: Holnap; tehát azt kell... *(a többi suttogásba fül.)*

Függöny.

Asszony a szeretőt lányaként szereti.
Fiatal önmagát benne felismeri!
Fiúját bíztatja: vétkét ne keresse,
Ha tetszik a leány, nyugodtan szeresse!

3. felvonás

(Szín: változatlan. Amikor a függöny felmegy, Amanda és Melinda az ablaknál állnak és kifelé leskelődnek.)

Amanda: Látod, most nyitja a garázsajtót, rögtön be fog lépni. Most menj át a másik szobába, de egy perc múlva jöjj vissza.

Melinda: Jó. *(Kimegy.)*

Aladár: *(Be, lelkesen.)* Amanda! Hadd csókolom meg a kezedet. *(Hosszan, forrón megcsókolja Amanda kezét, majd a tenyerét is, utána átöleli és szenvedélyesen csókolja Amanda ajkát is.)*

Melinda: *(Benyit, belép, megtorpan, nézi a csókolózó párt.)*

Amanda: *(Észreveszi Melindát, kibontakozik az ölelésből.)* Gyere csak, gyere. *(Aladárhoz.)* No Ali, ki van itt? Megismered még ezt a szép kislányt?

Aladár: *(Melinda felé fordul, töprengve nézi.)*

Amanda: Látom, nem akarod megismerni.

Aladár: Hölgyem, ismerős az arca, de minden tiszteletem ellenére... hoppá, megvan: te Melinda vagy, nem?

Amanda: *(Elismerően.)* Ezt jól megjátszottad; egy színész veszett el benned.

Melinda: *(Méltatlankodik.)* Hát ez hallatlan; ennek az Aladárnak fejébe szállt a dicsőség, már meg sem ismeri az ember lányát.

Amanda: *(Mosolyog.)* Nem arról van szó, előttem akarja megjátszani magát.

Melinda: Ja? Pedig azt hittem. No de, akkor sem értem, miért kell titkolnia, hogy ismer engem?

Amanda: Nehogy gyanúba keverjen téged, meg persze önmagát is.

Melinda: Miféle gyanúba?

Amanda: Hát például az, hogy a szeretője vagy.

Melinda: Mert te akkor rögtön arra gondolnál?

Amanda: Legalábbis ő azt hiszi.

Aladár: Tisztelt hölgyeim. Hallgatlak benneteket; és úgy érzem magamat, mintha valamely vágóhídon egy félmarha lennék, és éppen most darabolnának fel.

Amanda: Nagyon jól érzed, csak éppen nem félmarha, hanem egészen marha vagy.

Aladár: *(Meghajol.)* Köszönöm a felvilágosítást, asszonyom. *(Melindához.)* Melinda, téged még nem is üdvözöltelek, bocsáss meg. *(Mefogja, majd megcsókolja Melinda feléje nyújtott kezét.)*

Melinda: *(Mosolyog, tetszik neki a kézcsók.)* De igazán Ali, hát minek ez a szer-
tartásos udvariaskodás? Régi pajtások között? *(Jobbról-balról arcon csókolja.)*

Aladár: Melinda, ha jól emlékszem, veled valamikor ugyanabban a házban laktunk.

Melinda: Igen; és a történelem ismétlődik.

Aladár: Hogy-hogy?

Melinda: Megint ugyanabban a házban lakunk.

Aladár: Hogy érted ezt? Te itt laksz nálunk?

Melinda: A következtetés hibátlan.

Amanda: Itt bizony.

Aladár: Nem mintha valami kifogásom volna ellene...

Amanda: Meghiszem azt.

Aladár: ...dehát mégis milyen minőségben?

Melinda: Milyen minőségben? Hát...

Amanda: *(Kisegíti Melindát.)* Barátnő minőségben.

Aladár: *(Melindához.)* Tehát Amanda barátnője vagy?

Melinda: Igen.

Amanda: Vagy a te barátnőd.

Aladár: Attól függ, mit értesz barátnő alatt. Na és mondjátok, hogyan ismerked-
tetek meg egymással?

Amanda: *(Jelentősegteljesen.)* Azon a bizonyos napon ismerkedtem meg vele,
amikor egy gépkocsi elütötte őt.

Aladár: *(Megdöbben.)* Elütötte egy gépkocsi? *(Játékosan.)* De ugye a sérülése
nem volt halálos?

Melinda: *(Elneveti magát.)*

Amanda: *(Belemegy a játékba.)* Mint a mellékelt ábra mutatja, nem.

Aladár: *(Megkönnyebbülten sóhajt.)* Még az a szerencse.

Amanda: Most mit marháskodsz?

Aladár: Ezt hogy' érted?

Amanda: Tudtad te azt nagyon jól, hogy Melinda balesetet szenvedett!

Aladár: De drágám, hát honnan tudtam volna?

Amanda: Talán Melinda nem mondta el neked?

Aladár: Amanda, te egyre rejtélyesebb leszel: hát mikor mondta volna el? Mikor is történt az a baleset?

Amanda: Tudod te azt: pontosan két héttel ezelőtt.

Aladár: Én viszont jó néhány évvel ezelőtt találkoztam utoljára Melindával.

Amanda: Nincs ebben egy kis nyelvbtlás? Nem azt akartad mondani édesem, hogy jó néhány héttel ezelőtt, meg azóta is?

Aladár: Nem, drágám, nem azt akartam mondani!

Amanda: No jó. Akkor te mondd meg Melinda, mikor találkoztatok.

Melinda: Ahogy Ali mondta: jó néhány évvel ezelőtt.

Amanda: *(Meglepődik.)* No de, Melinda.

Melinda: Ez az igazság.

Aladár: Na, látod?

Amanda: De Melinda, te már beismerted, hogy lefeküdtél Alival, hát most mi ez a visszakozás???

Aladár: Hogy micsoda??? Hogy én lefeküdtem veled??? Melinda??? Megörültél?

Melinda: Igen, megörültem, azt hazudtam Amandának, hogy lefeküdtem veled.

Amanda: Dehát bizonyítékom is van arra, hogy összefeküdtetek, akkor most miért tagadod le, Melinda? Talán megörültél?

Melinda: Még hányszor ismerjem be? Igen, igen, megörültem, örült vagyok! Meg hazug kutya is.

Amanda: Csak az a kérdés, mikor hazudtál; most, vagy akkor?

Aladár: Most nem hazudott.

Amanda: Nem! Most hazudott, mert én megtaláltam az elveszett fülbevalóját az ágyamban. *(Gúnyosan.)* A hitvesi ágyban. Na, ehhez mit szólna, Alikám?

Aladár: Ehhez nem tudok hozzászólni; de azt a becsületesemre mondom, én nem ismertem, nem ismerem, és soha nem is fogok... na, ezt talán nem, ki láthat a jövőbe, szóval a becsületesemre mondom, ez idáig nem ismertem más nőt rajtad kívül!

Amanda: Ezt most miért higgyem el?

Aladár: Mert ez az igazság!

Amanda: Szóval most ez a taktikátok: körömszakadtáig tagadni, mi?

Aladár: *(Amandához lép, átöleli.)* Tündérkirálylány, hát olyan butának tartasz, hogyha téged szerethetlek, más lányra vetnék szemet? Hát van hozzád fogható bombanő még egy a világon? *(Meg akarja csókolni.)*

Amanda: *(Elhárítja a csókot.)* Hiába hízelegsz nekem, a fülbevaló világosan árulkodik.

Aladár: Hát ha te jobban hiszel egy élettelen tárgynak, mint egy élő férjnek, akkor többé nincs mit mondanom. Visszavonulok. *(Elengedi Amandát, lassan kimegy.)*

Amanda: Figyelj Melinda: nem ebben állapotunk meg.

Melinda: *(Majdnem sír.)* De én nem tudom azt megjátszani, hogy...

Amanda: Mi az, hogy megjátszani? Csak nem kellett volna letagadni, hogy...

Amália: *(Be.)* Megjött már Ali?

Amanda: Meg; és már el is ment.

Amália: Hova?

Amanda: Gondolom a... mit tudom én.

Anikó: *(Be.)* Ali itthon van már?

Amanda: Hát itt mindenki Aliért van oda?

Amália: Nem mindenki.

Amanda: Egyet mondj, aki nem.

Amália: Te, Amanda!

Anikó: *(Amáliához.)* Mama, mi baja van Amandának?

Amália: Hosszú történet.

Anikó: Akkor fogd rövidre, anyu.

Amanda: Málka, ha megengeded, majd én. Röviden az történt, hogy ez a lány, Melinda, lefeküdt Aladárral.

Anikó: *(Most veszi csak észre Melindát.)* Ó, hát te itt vagy? Szia, Melinda. *(Odamegy hozzá, arcon csókolja.)* Te tényleg lefeküdtél Alival?

Melinda: *(Elsírja magát.)* Dehogy, csak a fülbevalóm...

Anikó: A fülbevalód feküdt le vele? Nagyon eredeti.

Melinda: *(Zokog.)*

Amália: *(Odamegy Melindához, átfogja a vállát.)* Gyere velem, Melinda, a légkör itt nem megfelelő most neked. *(Kivezeti.)*

Anikó: Amanda, ki hitette el veled, hogy...

Amanda: *(Közbevág.)* Senki sem.

Anikó: Senki sem? Akkor meg honnan tudod?

Amanda: Megtaláltam Melinda balfülébe való fülbevalóját az ágyamban.

Anikó: Ó; tehát találtál egy fülbevalót az ágyadban; de honnan tudtad azt, hogy Melinda balfülébe való?

Amanda: Mert a jobbfülébe valót láttam a fülében, viszont a balfüleből hiányzott; azonkívül Melinda is mondta, hogy elveszett.

Anikó: Tehát te arra a következtetést, hogy miután Melinda balfüle helyett az ágyad viselte a fülbevalót, így azt Melinda az ágybeli hancúrozás alkalmával vesztette el?

Amanda: Te más következtetésre jutnál, Anikó?

Anikó: Talán nem; csak hogy nekem nem kell következtetésekre hagyatkoznom.

Amanda: Hogy-hogy nem kell következtetésekre hagyatkoznod?

Anikó: Mert én tudom, hogy valójában mi történt!

Amanda: *(Hitetlenkedve.)* Mit beszélsz, Anikó?

Anikó: Azt a fél pár fülbevalót valószínűleg Melinda helyezte el az ágyban!

Amanda: Hogy mi??? Ezt nem értem.

Anikó: *(Szótagolva.)* A fül-be-va-lót va-ló-szí-nű-leg Me-lin-da he-lyez-te el az ágy-ban! Így már érted?

Amanda: Így sem értem: amit mondasz, az teljes képtelenség! Anikó, te most ugratsz engem.

Anikó: Nézd Amanda: Melinda és én barátnők voltunk, amikor a Kőris utcában laktunk, mert akkor Melindáék is ott laktak. Nahát azután nemrégiben véletlenül összeakadtam vele és felújítottuk a barátságot.

Amanda: Na és?

Anikó: Hát körülbelül két héttel ezelőtt meglátogattott engem, jó nagyot beszélgettünk, elég sokáig itt volt. Amikor elment, úgy éreztem magamat, mint amikor az ember egy régen hallott szót nem tud kimondani, pedig ott van a nyelve hegyén, de mégsem tud kijönni.

Amanda: És te mit nem tudtál kimondani?

Anikó: Azt a különbséget, amit Melinda megjelenésében éreztem meg, amikor távozott, mert másképpen nézett ki, mint amikor érkezett; csak hogy hiába törtem jó sokáig a fejemet, nem tudtam rájönni a változás mibenlétére, így azután abbahagytam a töprengést.

Amanda: Hát akkor?

Anikó: Azonban Tünde még aznap éjjel megjelent álmomban és...

Amanda: Tünde? Ki az a Tünde?

Anikó: Egy aprócska csaj, de tündéri dolgokat tud művelni.

Amanda: Azt hiszem, nem ismerem. Na és te honnan ismered őt?

Anikó: Innen. *(A fejére mutat.)*

Amanda: Ezt nem egészen értem.

Anikó: Pedig egyszerű: Tünde a fejemben ütött tanyát.

Amanda: Egy csaj? Hát hogy fér bele a fejedbe egy csaj?

Anikó: Hiszen csak akkorka, mint a kisujjam körme.

Amanda: Ja, úgy. *(Évődve.)* Persze, persze, ott tanyázik a fejedben; de nem lenne jobb helyette némi ész tartani a fejedben? *(Mosolyogva megszimogatja Anikó fejét.)* Na és mit tündérkedett a Tündérkéd?

Anikó: Megjelent álmomban, elsétált előttem, balkezét a fülére szorította, nem szólt egy szót sem, de én tudtam, hogy fáj a füle, sőt azt is tudtam, hogy a fülbevalójától fáj; és akkor egyszerre rádöbbsentem arra, hogy amikor Melinda jött, mindkét fülében ott volt a fülönfüggője, viszont amikor elment, a balfüle már függőhiányban szenvedett.

Amanda: Ez biztos?

Anikó: Hát persze.

Amanda: Na és?

Anikó: Hát arra gondolok, hogy az érkezése és a távozása között egy alkalmas percben kivette a balfüléből és beletette az ágyadba.

Amanda: Dehát hogyan tudta volna ezt végrehajtani? Hiszen ahhoz át kellett volna mennie a hálósobámba, mert gondolom, nem ott, hanem itt, ebben a szobában fogadtad.

Anikó: Persze, hogy itt; egyszer azonban, rövid ideig ugyan, de magára hagytam, amikor kimentem a konyhába utánanézni, mivel tudnám megkínálni. Miután pedig előzőleg körülvezettem őt a házban és a te hálósobádat is megmutattam, nem hiszem, hogy nehézséget okozott volna neki a fülbevaló elhelyezése.

Amanda: *(A fejét rázza.)* Jó, a lehetősége megvolt, de akkor is képtelenség: mert mi oka lehetett ilyesmit tenni?

Anikó: Hát azt már nem tudom.

Amanda: És pontosan melyik napon történt ez?

Anikó: Azon a napon, amikor elütötte a gépkocsi.

Amanda: És a fülbevalót én másnap reggel találtam meg az ágyamban.

Anikó: Akkor most már minden világos, nem?

Amanda: Minden világos? Sötétebb már nem is lehetne; mert talán tényleg úgy történt, ahogy elképzeled; de az akkor is rejtély, hogy miért helyezte el a fülbevalóját az ágyamban.

Melinda: *(Közben visszatért Amáliával együtt. Már nem sír, halálosan nyugodt.)* Amanda. *(Lesüti a szemét.)* Én egy nyomorult, aljas, minden emberi érzésből kivetkőzött szemétláda vagyok.

Amanda: Ezt csudi jól kezded; ilyen lesz a folytatás is?

Melinda: *(Nyugodtan.)* Egyetlen egyszer jártam itt, ebben házban, mégpedig azon a napon, amikor a balesetem történt. Anikó hívott meg, minekelőtte véletlenül összeakadtam vele a buszon. Anikó többek között elmondta, hogy Aladár egy nála tíz évvel idősebb, gazdag nőt vett feleségül, és maga ez a ház is a felesége tulajdona; és én akkor arra gondoltam, hogy Aladár bizonyosan nem szereti azt a nőt; és akkor pokoli ötletem támadt: amikor Anikó kis időre magamra hagyott, kivettem az egyik fülemből a fülbevalót és elhelyeztem az ágyadban.

Amanda: Dehát, miért tetted azt? *(Közben Aladár visszatér.)*

Melinda: *(Háttal áll Aladárnak, nem veszi észre.)* Én gyerekkorom óta szerelmes vagyok Aliba; ám ő mindig csak a pajtásának tekintett; és én arra gondoltam, hogy végre elérkezett az én időm.

Amanda: Kezdem érteni: te szét akartál ugrasztani bennünket?

Melinda: Igen; azt gondoltam, ha Aladár felesége azt hiszi, hogy a férje megcsalja, akkor el fogja zavarni és akkor én lehetek az, aki vigaszt nyújt neki.

Amanda: Hát ez... ez...

Melinda: Igen, elismerem, ez a gonoszság világcsúcsa. Egyszer azt mondtam neked, hogy elkövettem veled szemben a lehető legnagyobb bűnt, amit egy nő elkövethet egy másik nő ellen, azonban ez korántsem volt igaz, mert még annál is nagyobb bűnt követtem el ellened. Meg Aladár ellen is. Mentségem pedig egy szál se; még az sem, hogy amikor elkövettem ezt a mindent felülmúló disznóságot, még nem ismertelek; és amikor megismerkedtünk, még jó ideig nem tudtam, hogy te vagy az, akit be akarok csapni.

Amália: Egy mentséged azért akad: a szerelem.

Melinda: Milyen szerelem az, amely lehúz a sárba? *(Amandához.)* És amikor megtudtam, hogy azt a nőt akarom megfosztani a férjétől, aki mindig segített, aki állást szerzett nekem, aki kórházba vitt és aki befogadott a házába; és aki úgy szeretett, mintha az anyám lett volna, még azután is, amikor elhittem vele, hogy a férje szeretője vagyok; hát akkor a pokol kapui nyíltak meg előttem.

Aladár: Tulajdonképpen én is felelős vagyok némileg, mert soha nem mondtam meg neked világosan, hogy én nem...

Melinda: Ugyan már, ha szavakkal nem mondtad is, de azért tudtam én, hogy reménytelen, csak azt hittem, hogy tíz év után talán megváltozott a helyzet, de ebben - szerencsére - tévedtem; és most természetesen azonnal elmegyek és...

Amanda: *(Közbevág.)* Természetesen maradsz. *(Aladárhoz, sűgva.)* Te, ez nagyon nem sír; ez nagyon nem tetszik nekem.

Melinda: Nem... nem... nem... *(kirohan.)*

Amanda: *(Melinda után szalad.)* Gyertek, segítsetek ti is.

(A szín lassan elsötétül, rohangálás és kiabálás zaja hallatszik, majd lassan újra kivilágosodik. A szín üres; kisvártatva Amanda, Aladár, Amália és Anikó behozzák a félig eszméletlen Melindát.)

Amanda: Fektessek le a kerevetre. *(Melindát lefektetik.)*

Anikó: *(Rajongva néz Aladárra.)* Alikám, te valóságos hős vagy.

Aladár: Ugyan már, kicsikém, én csak éppen ott álltam az ablak alatt és...

Amanda: Na, persze; de hogy-hogy éppen az alatt az ablak alatt, amelyből Melinda...

Aladár: Vakszerencse!

Amália: *(Megsimogatja Aladár arcát.)* Még, hogy vakszerencse. Az én okos és bátor kisfiam kikalkulálta, hogy Melinda honnan fog kiugrani és úgy elkapta, hogy no. *(Visszafordul Melinda felé.)*

Amanda: Biztos, hogy nem sérültél meg, Ali?

Anikó: *(A kerevet felé fordul.)* És Melinda nem sérült meg, mama?

Aladár: Tudod mit drágám? Levetkőzöm és akkor alaposan átvizsgálhatod minden testrészemet.

Amália: *(Anikónak.)* Éppen most nézegetem.

Amanda: *(Mosolyog.)* Ó, te sötét gazfickó; de megállj, szavadon foglak és majd a hálósobában úgy átvizsgálom minden testrészedet, hogy arról koldulsz.

Aladár: Csak ne fenyegessél, mert még megijedek és elszaladok.

Amanda: De ne szaladj messzire. *(A szoba túlsó végébe vonja Aladárt.)* Ugye, megbocsátottál már nekem?

Aladár: Ugyan mit kellene megbocsátanom? Minden férfi gyanús, aki él. Talán még a nem élők is. Hiszen azt szokták mondani, hogy aki a férfiak hűségére számít, az légvárat épít homokra.

Amanda: De most a homokra épített légvár kiállta az ostromot; és az ostrom csak egyetlen áldozatot követelt: Melindát; és akár hiszed, akár nem, én szeretem azt a szegény kislányt.

Aladár: Igen, szegény kislány, nagyon sajnálom őt.

Amanda: Ne sajnáld, szeresd. Nézd meg, milyen helyes.

Aladár: Hiszen szeretem, mindig is szerettem, és bármilyen furcsán is hangzik a történetek után, az érzelmeim változatlanok maradtak; de ez az érzés nem szerelem.

Amanda: Hát persze, a szerelem nem elhatározás kérdése; de van a szeretni szónak egy olyan értelmezése is, ami már az elhatározáson, vagy pontosabban a megegyezésen múlik.

Aladár: Hú, beh szép bonyolultan fejezted ki magadat; és ha jól tévedek, te arra buzdítasz, hogy legyek Melinda szeretője.

Amanda: Igen, Aladár, ezt kérem tőled.

Aladár: Mandikám, ugye te most próbára akarsz tenni engem? Vagy egyszerűen csak ugratsz?

Amanda: Nem Alikám, sem az egyik, sem a másik; én valóban azt szeretném, ha szeretnéd Melindát. Tedd meg, az én kedvemért.

Aladár: Szeressem Melindát? Méghozzá a te kedvedért???

Amanda: Kérlek, Aladár, próbáld meg.

Aladár: Amanda, jól hallottam: te arra kérsz, hogy tartsak szeretőt?

Amanda: Én nem arra kérlek, hogy tarts szeretőt, hanem arra, hogy szeresd Melindát.

Aladár: Vagyis, hogy legyek a szeretője! Mi a különbség?

Amanda: *(Sóhaj, legyint.)* Próbáljuk meg más oldalról megközelíteni. *(Kis szünet után.)* Szeretsz még engem?

Aladár: Hogy szeretlek-e még? Nem, nem szeretlek; mert ez a szó túlságosan gyenge annak az érzelmenek a kifejezésére, amit irántad érzek.

Amanda: *(Komolyan, majdnem komoran.)* Nos hát, akkor erre a kifejezhetetlen érzelemre hivatkozva kérlek újra: szeresd Melindát.

Aladár: *(Hosszan, szótlánul nézi Amandát, majd magához öleli.)* Amanda, édes, szépséges, okos asszonykám! Mivel úgy tűnik, hogy komolyan beszélsz, teljesítem kérésedet, hiszen kérésed parancs számomra; azonban arra kérlek, magyarázd meg szegény árva fejemnek, mert ebből egy szót se értek.

Amanda: Jól van. Tehát: én is elmondhatom, hogy amit én érzek Melinda iránt, az is kifejezhetetlen: legjobban talán az anyai szeretet... *(felkiált örömeiben)* igen, igen, most rátaláltam a szóra: én úgy szeretem Melindát, mintha a leányom lenne és nem bántam, sőt örültem annak, hogy te lefeküdtél vele.

Aladár: De Amanda; hiszen jól tudod, hogy nem feküdtem le vele.

Amanda: Persze, hogy nem, de éppen ez az, ami elkésért engem.

Aladár: Van új a Nap alatt: egy asszony, akit az keserít el, hogy a férje nem lépett félre!

Amanda: Gondold csak meg: ez a leány hozzávetőleg tíz éve viszonzás nélkül szerelmes beléd; és ehhez, ami egymagában is elég lenne egy embernek, még mi minden járult: elvesztette az édesapját, édesanyja ismét megházasodott, de hamarosan őt is elvesztette; akkor aztán a mostohaapja megerőszakolta, később még a lakásból is kiutasította, közben a gépkocsi baleset, azután meg az elvetélés; mindezt még felsorolni is sok; itt az ideje, hogy a sok szenvedés után valami öröme is legyen.

Aladár: Csakhogy Melinda örömeinek útjában áll egy meglehetősen nagy akadály, amit erősen számításba kell venni.

Amanda: Miféle akadály?

Aladár: A szeretet!

Amanda: *(Értetlenül néz.)*

Aladár: Az a szeretet, amit Melinda irántad érez. Az fogja őt megakadályozni abban, hogy a szeretőm legyen.

Amanda: *(Mosolyog.)* Tévedsz; éppen ennek a szeretetnek az erejével fogom rábírní arra, hogy akarata ellenére, de vágyainak megfelelően boldog legyen.

Aladár: Tehát meg akarod zsarolni?

Amanda: Aladár! Ne használj trágár szavakat, mert azt utálom. *(Visszatér Melindához.)* Lányok, hogy van Melinda?

Melinda: *(Behunyt szemmel.)* Nyomorultul.

Amanda: Azt elhiszem; mert amit most követtél el, az túltett minden előző rosszaságon. Hogy tehetted ilyet?

Melinda: *(Kinyitja a szemét.)* Még te kérdezed? Hiszen te vagy az oka.

Amanda: Még, hogy én?

Melinda: Igen, mert nem vertél meg, még csak le sem szídtál; hát hogy lehet az ilyesmit túlélni?

Amanda: Nahát ez már több a soknál; a kisasszony boldogan meghal, törődik is ő azzal, mit hagy maga után.

Melinda: Miért, egy ilyen lány, mint én...

Amanda: *(Közbevág.)* Csak tudnám, mire vágsz fel annyira? Tudd meg, hogy én sokkal különb dolgokkal dicsekedhetnék, mint te, már persze csak akkor, ha olyan hengegős volnék.

Melinda: *(Elképed.)* Hogy én felvágok??? Hiszen...

Amanda: Na jó, ha annyira akarod, hát elmondom. Ezt a házat, így, ahogy látod, én ajándékba kaptam egy nős férfitől.

Melinda: Ajándékba? És miért?

Amanda: Miért is? *(Töprengést színlel.)* Ja, igen, emlékszem már: a szép szememért... no meg a többi szép testrészemért.

Melinda: Dehát... az lehetetlen.

Amanda: De vedd figyelembe, hogy néha a lehetetlen is megtörténik. És ha még azt is tudnád, hogy ki volt az a férfi.

Melinda: És ki volt?

Amanda: Alajos.

Melinda: Milyen Alajos? Csak nem... te és Alajos bácsi...

Amanda: Bizony; és most már láthatod, hogy nem hengeghetsz, én alaposan lepipáltalak.

Melinda: *(Amáliához.)* Amália, igaz ez? Ugye nem?

Amália: Igaz bizony.

Amanda: És ezzel kiérdemeltem Amália megvetését...

Amália: Ahogy mondod. *(Gyengéden megcsókolja.)*

Amanda: ...Anikó neheztelését...

Anikó: Az nem kifejezés, hogy mennyire neheztelek rád, Mandi néni. *(Megöleli.)*

Amanda: ...és Aladár emiatt most joggal ki is dobhatna engem ebből a házból.

Aladár: *(Vigyorog.)* Az ám, joggal; és ki is dobnálak, ha nem volna néhány ellenjavallat.

Amanda: Mint például?

Aladár: Ha a legutóbbi két évben nem tettem meg, akkor most miért tenném?

Amanda: Mit nem tettél meg a legutóbbi két évben? Hogy érted ezt? *(Megvilágosodik, hitetlenkedve.)* Te már két éve tudod?

- Aladár: *(Vigyorog.)* Az is lehet, hogy csak másfél éve. A második ellenjavallat az, hogy miután apám temetésén megismerted a családját, mindenféleképpen igyekeztél segítségünkre lenni; és amikor végleg tönkrementünk, úgyannyira, hogy még a házunk is ráment, te befogadtál mindnyájunkat.
- Amanda: Még szép, hogy az édesapádtól kapott házba befogadtalak titeket.
- Aladár: És végül a harmadik ellenjavallat: de ezt már nem mondom, hanem mutatom. *(Megöleli és szenvedélyesen megcsókolja Amandát.)* Közérthetően mutattam?
- Amanda: *(Meghatottan, Melindához.)* És mindezek ellenére, mint láthattad, mégsem utálnak engem; arról persze fogalmam sincs, hogy miért, és ezért neked is el kell hinned, hogy bármit követtél is el, nincs jogom megverni téged, meg mellékesen nem is bírnám megtenni, hiszen én nem haragszom rád. *(Felülteti Melindát, majd átöleli.)*
- Melinda: Hát mégis valóra válnak a csodák? Ti mind olyan... olyan... *(elsírja magát.)*
- Amália: Olyan? Milyen? Mi csak emberek vagyunk és kész. *(Megöleli Melindát.)*
- Anikó: Hogy ez a Melinda mennyit tud bögni. Erről hamarosan le kell majd szoktatni őt. *(Megöleli Melindát.)*
- Amanda: *(Aladárnak.)* Jó jel, már ismét tud sírni.
- Aladár: *(Amandához.)* Akkor mutassak még valamit? *(Amanda bólintására talpra állítja Melindát, szorosan magához vonja és szájon csókolja.)*
- Melinda: *(Révülten, szinte önkívületben viszonozza a csókot.)*
- Amanda: *(Jóváhagyólag nézi a csókolózó párt, majd átöleli mindkettőt. Aladárhoz, huncutul mosolyogva.)* Most hittem el végre egészen: te valóban csodagyerek vagy!

Függöny